Р Е Ш Е Н И Е
№ 41498

гр. София, 26.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕД
ЧЛ

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **7099** по описа за **2026** година докладвано от съдия Златил Чолаков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Н. С. С., с ЕГН [ЕГН], чрез адв. Б. А., против Решение № 1768/18.05.2026 г., постановено по НАХД № 4286/2026 г. на Софийски районен съд, 19-и състав, с което е потвърден електронен фиш серия К № 9951669 на СДВР за наложена глоба в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се поддържа, че решението е постановено при нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Твърди се, че и при повторното разглеждане районният съд не е обсъдил надлежно всички възражения. Оспорват се съответствието на електронния фиш с утвърдения образец, посоченият толеранс при измерване, режимът на използване на техническото средство, мястото и условията на измерването, броят на контролираните ленти и измервателният обхват. Излагат се доводи за недоказаност на нарушението, липса на вина, несъразмерност на фиксираната санкция и маловажност на случая. Иска се отмяна на решението и на електронния фиш.

В съдебното заседание касаторът не се явява и не се представлява. В писмени бележки, подадени електронно чрез адв. А., се претендират разноски.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, не изпраща представител. В депозирани писмени бележки чрез юрисконсулт П. оспорва касационната жалба като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.
Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима. Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка по чл. 218 от АПК, Административен съд - София град намира същата за НЕОСНОВАТЕЛНА.
От фактическа страна районният съд е установил, че на 09.11.2024 г. в 12:07 ч. в [населено място], на [улица], при разклона с [улица], в посока от [улица]към [улица], лек автомобил „Ф. Голф“ с рег. [рег.номер на МПС] се е движел с измерена скорост 70 км/ч при разрешени 50 км/ч. След приспадане на толеранс от 3 км/ч е отчетена скорост 67 км/ч и превишение 17 км/ч. Нарушението е заснето с автоматизирано техническо средство С. М2 № MD 1196. За него е издаден електронен фиш серия К № 9951669, с който на собственика на автомобила Н. С. С. е наложена глоба от 50 лв. на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП.
Изводите на въззивния съд се основават на снимковия материал, справката за собственост, протокола за използване на АТСС от 09.11.2024 г., документите за одобрен тип и метрологична проверка на уреда, както и представените данни за организацията на движението. По делото е установено, че средството е било използвано в интервала от 10:30 до 12:30 ч., а процесното заснемане е извършено в рамките на този период.
Настоящият състав споделя крайния извод на районния съд за законосъобразност на електронния фиш.
Неоснователно е възражението за нищожност на фиша поради отклонения от утвърдения образец. Съществено е дали актът съдържа задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП и позволява на адресата да разбере за кое конкретно нарушение е санкциониран. Употребата на израза „стойност на скоростта“, отбелязването на мерната единица като „km/h“ и включването на допълнителни данни за толеранса не изменят съдържанието на нарушението и не ограничават правото на защита. Мястото, датата, часът, превозното средство, разрешената и установената скорост, нарушената разпоредба и размерът на санкцията са индивидуализирани.
Възражението за противоречие при посочването на толеранса също не обуславя отмяна на фиша. Действително в него е записано приспадане на 3%, но от първоначално измерената скорост 70 км/ч и отчетената за санкциониране скорост 67 км/ч е видно, че фактически са приспаднати 3 км/ч. При измерване на скорост под 100 км/ч това съответства на приложимата допустима грешка при полеви условия. Допуснатата неточност при означаването на толеранса не води до неяснота относно установената скорост и размера на превишението, нито обосновава извод за неправилно определяне на наказуемата скорост. При положение че фактически е приспаднат толеранс от 3 км/ч, съответстващ на нормативно допустимата грешка при измерване на скорости до 100 км/ч, не е налице съществено нарушение, което да обуславя отмяна на електронния фиш.
Не се споделя и доводът, че използването на мобилно АТСС в присъствието на контролен орган изключва издаването на електронен фиш. По смисъла на § 6, т. 65 ДР на ЗДвП мобилните средства могат да бъдат временно разположени на пътен участък, като контролният орган поставя начало и край на работния процес. Изискването на чл. 189, ал. 4 ЗДвП за отсъствие на контролен орган и нарушител се отнася до установяването и санкционирането на конкретното нарушение посредством автоматизирана система, а не изключва присъствието на служител при разполагане и обслужване на мобилния уред.

Отбелязването на стационарен режим на измерване в протокола не променя вида на средството и само по себе си не доказва нарушение на реда за използването му.
Неоснователни са оплакванията за неустановено място на контрол и липса на приложимо ограничение. Посоченото във фиша място се установява и от протокола за използване на АТСС. Ограничението от 50 км/ч произтича от чл. 21, ал. 1 ЗДвП за движение в населено място, без да е необходимо наличието на отделен пътен знак, който да го въвежда. Приетите данни за организацията на движението не обосновават извод за различно ограничение в процесния участък.
Неоснователно е и възражението относно броя на пътните ленти и техническия обхват на използваното средство за измерване. От приетите по делото доказателства за организацията на движението се установява, че в процесния участък са обособени две ленти за движение в едната посока и три в обратната. Не се установява конкретното измерване да е извършено извън техническите параметри на използваното АТСС, нито да е налице неправилно идентифициране на заснетото превозно средство.
Снимките и видеозаписите, изготвени с технически средства, са веществени доказателствени средства съгласно чл. 189, ал. 15 ЗДвП и подлежат на преценка във връзка с останалите доказателства. В случая данните за регистрационния номер, времето и мястото на заснемането и отчетената скорост се подкрепят от представената документация. Отбелязването в информационна справка на дата на влизане в сила на фиша при налично оспорване не установява само по себе си недостоверност на измерването или антидатиране на фиша.
Не е налице и твърдяното противоречие с правото на Европейския съюз. Посочената от касатора практика на Съда на ЕС относно санкции при нарушения на режима на пътните такси не води до неприложимост на чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП. Санкцията за превишена скорост е разграничена според степента на превишението и мястото на извършването му, като законът предвижда различни размери за отделните хипотези.
Не са установени и предпоставки за квалифициране на случая като маловажен. Превишението от 17 км/ч в населено място не разкрива по-ниска от обичайната степен на обществена опасност за нарушенията от този вид, а конкретни изключителни или смекчаващи обстоятелства, които да обосновават различен извод, не се установяват. Отговорността на собственика произтича от специалната уредба на чл. 188 и чл. 189 ЗДвП, като не е установено надлежно посочване на друго лице, управлявало автомобила.
При извършената касационна проверка настоящият състав не установява допуснати нарушения на материалния закон или съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които да обуславят отмяна на обжалваното решение. Районният съд е обсъдил относимите към спора доказателства и е изложил съображения по наведените от жалбоподателя възражения, като е достигнал до правилен извод за законосъобразност на електронния фиш. Допуснатите отделни неточности в мотивите не засягат правилността на крайния съдебен акт. Ето защо решението следва да бъде оставено в сила.
При този изход на спора искането на касатора за присъждане на разноски е неоснователно. На ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция по чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37 ЗПП и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. С оглед характера и сложността на спора и осъществената защита съдът определя възнаграждение в размер на 66,47 евро.
Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, XXIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1768/18.05.2026 г., постановено по НАХД № 4286/2026 г. по описа на Софийски районен съд, 19-и състав.

ОСЪЖДА Н. С. С. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 66,47 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение за касационното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.